

Věra Kolihová

Věra Kolihová (za svobodna Věra Piklová) se narodila dne 15. dubna 1933 na Jeřickém zámku u Hořic okres Jičín, kde pár let pracoval její tatínek jako hospodářský správce a maminka jako zámecká kuchařka a tvrdí, že asi proto celý svůj život miluje hrady a zámky.

Po službě na zámku se dali na pohostinství a otevřeli si hotel ve Vlašimi, kde vydávali až 120 obědů denně. Po čase si koupili hospodu v Úsobí na Českomoravské vysočině. Právě tady chodila paní Věra do školy, na kterou s láskou vzpomíná. Vystudovala vyšší školu výživy ve Velkém Meziříčí.

Po studiu odjela do Prahy, po které toužila už jako malá. Paní Věra Prahu nesmírně miluje a celou jí má prochozenou, ať už s manželem, nebo s průvodcem.

První roky pracovala na letišti, tam však kvůli své ne moc dlouhé lásce skončila a na chvíli odjela za přítelem do Košic. Po jejich rozchodu se vrátila na pražský úřad, kde pracovala až do důchodu.

Na rok 1948 vzpomíná, jako na rok pronásledování, protože každý kdo přijel byl pronásledovaný, i když se jednalo o rodinného příslušníka, dokud se nezjistilo odkud byl, tak byl pozorován.

Za vrchol roku 1948 považuje, že poslední dělník začal sedlákům poroučet, co a kdy mají sázet a sklízet.

O roku 1968 povídá krásně. Lidé začali vyvěšovat různé plakáty a hesla, začali se na sebe usmívat v tramvajích, muži vyskakovali, pouštěli ženy sednout. Lidé se rázem změnili a věřili, že láska a pravda zvítězí.

V srpnu byla paní Věra s dcerou sama na chatě a pomalu začínaly mít strach. Do obchodu chodila pouze se sousedem, ale docházeli jim peníze, které měl přivést manžel, lidé v krámu se však ochotně nabídli a řekli, že jí půjčí.

Když se vrátili do Prahy, byli zděšeni. Všude byly tanky, děla atd... Zastavil je voják a začal jim prohledávat auto, to ale nebyl pro paní Věru ten největší šok. Tu totiž zarazily jeho ruce, které byly šupinaté, to svědčilo o tom jak dlouho se nemyl, jeho uniformu nazvala ubohou, když je porovnávala s Rusi, kteří přišli po frontě, tak takhle zpustošení nebyli jako tito vojáci.

Rok 1989 byl podle paní Věry nádherný. Povznášeli jí hesla jako Havel na hrad a další a konečně se vyplnilo o čem všichni snily.

Dnes tráví paní Věra svůj čas v domově důchodců různými přednáškami, cvičením, kulturou, besedami, učí se na počítači atd...

Snaží se trávit nějaký čas s rodinou a nedávno se jí narodil pravnuček.

Celým životem provází paní Věru toto moto: Mějte rádi život, dívejte se kolem sebe, buďte všímaví a radujte se z krásy a věřte v poctivost.